

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ - ΘΕΣΕΙΣ ΝΟΣΗΛΕΥΤΩΝ

Προσφάτως ξεκίνησε μια διαδικασία καταγραφής του προσωπικού των νοσοκομείων του ΕΣΥ, προκειμένου να οδηγηθούμε σταδιακά στην εκπόνηση νέων οργανισμών, κατ'εφαρμογή των διατάξεων του Προεδρικού Διατάγματος 87/1986 (Ενιαίο πλαίσιο οργάνωσης των Νοσοκομείων).

Κατά το στάδιο καταγραφής, ωστόσο, του προσωπικού, παρατηρείται το εξής παράδοξο : οι εργαζόμενοι στα δημόσια νοσοκομεία καταγράφονται απλώς αριθμητικά, ήτοι κατ'άτομο, χωρίς να γίνεται η αναγκαία μεταξύ των διάκριση αναλόγως του κλάδου και της ειδικότητάς των. Με άλλα λόγια επιχειρείται μόνον η ποσοτική καταγραφή του προσωπικού και όχι η ποιοτική καταγραφή του, που είναι και η μόνη ικανή να αναδείξει τις αληθινές ανάγκες του συστήματος σε έμψυχο δυναμικό και να οδηγήσει στην εκπόνηση νέων, σύγχρονων οργανισμών, πλήρως ανταποκρινόμενων στην πραγματική κατάσταση των ελληνικών νοσοκομείων.

Αυτή η αντιμετώπιση του συνόλου των υπαλλήλων ως απλών μεμονωμένων εργαζομένων και όχι ως εξειδικευμένων επαγγελματιών με διαφορετικό αντικείμενο απασχόλησης και διαφορετικά υπηρεσιακά καθήκοντα είναι εντελώς λανθασμένη και οδηγεί αναπόφευκτα σε εσφαλμένα συμπεράσματα. Επιπλέον παραγνωρίζει την κατηγοριοποίηση των υπαλλήλων και την θεμελιώδη διάταξη του άρθρου 30§1 του Δημοσιουπάλληλικού Κώδικα, σύμφωνα με την οποία ο υπάλληλος εκτελεί τα καθήκοντα του κλάδου ή της ειδικότητάς του. Εκ της διατάξεως αυτής προκύπτει, ότι δεν είναι δυνατόν όλοι οι υπάλληλοι να εκτελούν όλων των φύσεων υπηρεσιακά καθήκοντα και να καλύπτουν όλων των ειδών τις υπηρεσιακές ανάγκες.

Ενόψει των ανωτέρω παρατηρήσεων η Ένωση Νοσηλευτών Ελλάδος (ΕΝΕ) επιθυμεί δια του παρόντος να επισημάνει την διαφορετικότητα των νοσηλευτών και τον σαφώς διακριτό υπηρεσιακό τους ρόλο έναντι του λοιπού προσωπικού τόσο της νοσηλευτικής υπηρεσίας, όσο και των υπολοίπων υπηρεσιών ενός νοσοκομείου. Με τον τρόπο αυτό θα καταστεί σαφές, ότι οι νοσηλευτές, όπως και οι λοιποί εργαζόμενοι, θα πρέπει να καταγράφονται κατά κλάδο και να μην προσεγγίζονται δια της ισοπεδωτικής μεθόδου της απλής αριθμητικής καταγραφής, χωρίς την λήψη υπόψη ιδιαίτερος κρίσιμων ποιοτικών χαρακτηριστικών, άμεσα σχετιζόμενων με τα τυπικά τους προσόντα.

Ειδικότερα, ο επαγγελματικός τίτλος του νοσηλευτή καθιερώθηκε δυνάμει των διατάξεων του άρθρου 5§2 Α του Νόμου 1579/1985 και απονέμεται μόνον σε

όσους κατέχουν έναν εκ των περιοριστικώς αναφερομένων στην ως άνω διάταξη τίτλων σπουδών. Εκ της διάταξης ταύτης αναδεικνύεται αυτομάτως η ιδιαιτερότητα των ασκούντων το νοσηλευτικό επάγγελμα, που οδήγησε τον νομοθέτη στην καθιέρωση ξεχωριστού επαγγελματικού τίτλου.

Στο ίδιο μήκος κύματος κινούνται και οι διατάξεις του Προεδρικού Διατάγματος 351/1989, που προσδιορίζουν με τρόπο περιοριστικό ποια είναι τα επαγγελματικά δικαιώματα των νοσηλευτών, σε μια προσπάθεια στοιχειώδους αποτύπωσης των νοσηλευτικών πράξεων. Ακολούθησαν οι διατάξεις του Νόμου 2071/1992 (άρθρα 102 επόμενα), όπου περιλαμβάνονται ειδικές ρυθμίσεις για τους νοσηλευτές, που τους εξατομικεύουν έναντι του υπολοίπου προσωπικού.

Ομοίως οι διατάξεις του Νόμου 3252/2004 αποτελούν ορόσημο για το νοσηλευτικό επάγγελμα, αφού συστήνουν για πρώτη φορά στην Ελλάδα επαγγελματικό σύλλογο των νοσηλευτών υπό την μορφή νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου. Με την σύσταση της ΕΝΕ καθίσταται εμφανές, ότι ο νομοθέτης αντιλήφθηκε την ιδιαιτερότητα του κλάδου των νοσηλευτών και θέλησε να περιχαρακώσει θεσμικά το νοσηλευτικό επάγγελμα, παρέχοντας ισχυρές εγγυήσεις για την ορθή άσκησή του και τον δραστικό περιορισμό της αντιποίησής του.

Περαιτέρω, άξιες μνείας είναι και οι διατάξεις του άρθρου 5§1 του Νόμου 3868/2010, σύμφωνα με τις οποίες *«με απόφαση του Υπουργού Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης θεσπίζεται καθηκοντολόγιο του νοσηλευτικού και παραϊατρικού προσωπικού των νοσοκομείων και των λοιπών νοσηλευτικών ιδρυμάτων του Ε.Σ.Υ.»*. Και από την διάταξη αυτή προκύπτει, ότι το νοσηλευτικό προσωπικό, όπως και κάθε κλάδος απασχολουμένων, θα πρέπει να διακρίνεται, εξ απόψεως υπηρεσιακών καθηκόντων, από το λοιπό προσωπικό των νοσοκομείων.

Εκ του συνόλου των προαναφερθεισών διατάξεων συνάγεται, ότι οι νοσηλευτές είναι επιφορτισμένοι με έναν ειδικό ρόλο, τον οποίο δύνανται να φέρνουν εις πέρας λόγω των ιδιαίτερων τυπικών τους προσόντων. Κατά την εκπόνηση, δε, του οργανισμού ενός νοσοκομείου, ο ρόλος τους αυτός θα πρέπει να λαμβάνεται υπόψη, ώστε να γίνεται η απαραίτητη διάκριση μεταξύ των οργανικών θέσεων νοσηλευτών και λοιπού προσωπικού.

Στο ίδιο συμπέρασμα καταλήγουμε αναγκαστικώς και από την μελέτη των διατάξεων του Προεδρικού Διατάγματος 87/1986, που περιγράφουν στο άρθρο 11 την στελέχωση των νοσηλευτικών υπηρεσιών ως εξής : *«Η Νοσηλευτική Υπηρεσία στελεχώνεται από προσωπικό των παρακάτω ενδεικτικά αναφερομένων κλάδων: α)*

Κλάδος ΑΤ Νοσηλευτικού Προσωπικού β) Κλάδος ΑΡ Νοσηλευτικού Προσωπικού γ) Κλάδος ΑΡ Μαιών δ) Κλάδος ΑΡ Επισκεπτριών Αδελφών Νοσοκόμων ε) Κλάδος ΜΕ Νοσηλευτικού Προσωπικού στ) Κλάδος ΜΕ Προσωπικού Θαλάμων ζ) Κλάδος ΜΕ Βρεφοκόμων η) Κλάδος ΜΕ Πρακτικών Νοσοκόμων (προσωρινός) θ) Κλάδος ΣΕ Πρακτικών Νοσοκόμων (προσωρινός) Οι κλάδοι η και θ καταργούνται μετά την ολοκλήρωση εφαρμογής των διατάξεων της παρ. 6 του άρθρ. 6 του Νόμ. 1579/1985. ι) Κλάδος ΣΕ βοηθητικού υγειονομικού προσωπικού (για εργασίες μεταφοράς ασθενών, φροντίδας ασθενών στους θαλάμους και άλλες συναφείς εργασίες)».

Όπως προκύπτει με τον πλέον κατηγορηματικό τρόπο, το ίδιο το ΠΔ που χρησιμοποιείται ως βάση για την εκπόνηση των οργανισμών των νοσοκομείων προβαίνει σε σαφή διάκριση των υπαλλήλων ανά κλάδο, προκειμένου και οι οργανισμοί να συμπεριλάβουν πρόβλεψη περί οργανικών θέσεων κατά κλάδο, καλύπτοντας έτσι το σύνολο των αναγκών ενός λειτουργικά εύρυθμου νοσοκομείου.

Συμπερασματικά, η ΕΝΕ υπογραμμίζει για ακόμη μια φορά, ότι η μόνη ορθή μέθοδος καταγραφής του προσωπικού ενός νοσοκομείου με σκοπό την δημιουργία νέου οργανισμού είναι η καταγραφή ανά κλάδο. Οποιαδήποτε άλλη μέθοδος είναι προφανώς εσφαλμένη και γεννά εύλογα ερωτηματικά περί της σκοπιμότητας χρήσεώς της.